

gaae, hvad forøvrigt sikkert har været Udkastets Mening, at ogsaa de i § 1 nævnte Hegn maatte anses for lovlige, selv om de ikke vare af den der nævnte Bessaffenhed, naar kun Betingelsen efter § 2 var tilstede.

Til § 3.

Medens Udvalget maa ansee det rigtigt, at hvee, saaledes som sseet er i Udkastets § 25, Fvdg. 9de Juli 1817 § 6, som ikke passer med Bestemmelserne i en ny Hegnslov, har man dog fundet Betænkelse ved at gjøre dette uden at søge den tidligere Regel erstattet med en noget lignende, idet man har berygtet, at Hegnpligten vilde kunne blive for behyrdende og trykkelige i enkelte Tilfælde for Gæere og Brugere af smaa Lødder med en uheldig Figur, selv om de Hegn, der for Fremtiden maatte anses for lovlige, ikke vare forbundne med Fordtab af nogen Betydning. — Hertil figter Vædringsforslag Nr. 5.

Til § 4.

Udvalget har anseet den i Udkastets § 4 givne Frist for Tilveiebringelse af nyt Hegn, nemlig 3 Aar, for at være for lang og at kunne give Leilighed til Chicaneri med deraf følgende Ulemper, og man har troet, at saaledes som Vædringsforslaget under Nr. 7 er affattet, vilde der ingen Frygt kunne være for, at den kortere Tidsfrist maatte blive for byrdefuld.

Til § 11.

Udvalget har anseet det rettest ved Vædringsforslaget Nr. 13 at foreslaae, at denne Paragraph udgaer, idet man har Betænkelse ved de ikke ubetydelige Udgifter, der ved en sliq Bestemmelse ville kunne affedkommes for mange Amts- og Sognecommuner. Den Omstændighed, at vedkommende Requirit skal afgive den fornødne Ford uden Erstatning, har man ikke kunnet tillægge synderlig Vægt, naar man tager Hensyn til de nye Hegn (Serntuaade), som efter Udkastet for Fremtiden ville kunne anses for lovlige.

Til §§ 20 og 21.

Vædringsforslagene Nr. 21—24.

Det maa anses rigtigst, at den Udpantningsret, der er tillagt Forlig, indgaaede for Hegnsynsmændene, og af disse affagte Kjendelser, ogsaa maa tilkomme lignende Afgjørelser ved de overordnede Autoriteter, nemlig Landvæsens- og Overlandvæsenscommissioenen, hvilket ogsaa er i Overensstemmelse med Fvdg. 29de Juli 1846 og Loven af 14de April 1865, hvis Bestemmelser i det Bessentlige, med Hensyn til dette Punkt, ere overførte i Udkastet.

Naar det er Byraadet eller Sogneraadet, som hos Amtmanden har at begjære de der nævnte Omkostninger indbrævne ved Udpantning, synes det ogsaa at være disse Autoriteter og ikke Klageren, hvem det tilkommer at lade det manglende Arbejde udføre for Vedkommendes Regning, i Analogi med Bestemmelser i Fvdg. 29de Juli 1846 og Loven af 14de April 1865. Desuden vilde en sliq Bemyndigelse til Klageren muligens ogsaa kunne have sine Misligheder. Paa Grund heraf har Udvalget stillet Vædringsforslaget Nr. 22.

Medundertegnede (Bonne), der er enig med Udvalget i de af dette stillede Forslag, finder det nødvendigt at gaae videre end foreslaaet, for at sikke Bibeholdelsen af de Hegn, der afgive Læ og saaledes, at intet af disse kan nedlægges uden fælles Overenskomst eller efter sagkyndigt Ekspor.

Det er temmelig almindeligt i det vestlige Sylland, at Hegn opføres af en Grøft paa hver Side med Fordvold derimellem og at den ene af Hegnsæterne som Følge af, at Naboen ingen Interesse har for Træplantning, derpaa planter og opelsker. Duffvæxter af Piiil eller Hvidtjørn, hvilken Beplantning da efter mundtlig eller skiltiende Overenskomst anses som dens Eiendom, der har tilveiebragt samme, ligesom at disse Hegn i Reglen opføres for fælles Regning ved Accordarbejde og vedligeholdes af de tilstødende Fordbrugere, hver for sin Side. De climatiske Forhold ere der af en saadan Bessaffenhed, at enkelte staaende Rader af Træer ikke kunne